

ПРЕДЪ ПОГЛЕДА НА СПАСИТЕЛЯ

(Легенда)

Никой измежду навалищата на Голгота не билътъй озлобенъ противъ Христа, както единъ отъ иерусалимскитѣ граждани, по име Завулонъ. Едничката му щерка, хубавицата Рахилъ, повѣрвала съ всичкото си сърдце въ Иисуса и, безъ да се плаши отъ бащинитѣ си закани, тръгнала подиръ Него. А когато жестокиятъ ѝ баща започналъ да я бие за това, тя избѣгала отъ дома си и отишла при една благочестива вдовица, която я прибрала. Рахилъ станала ученичка на Христа.

Избѣгването на Рахилъ огорчило Завулонъ. Той я търсилъ навредъ, но напразно: тя изчезнала безследно. Като нѣмало кому да си отмъсти за това, Завулонъ намразилъ Иисуса. Сега той гледалъ съ наслада Неговитѣ кръстни мжки.

— О, колко се радвамъ, че тоя лжжеучитель ще умре! — казвалъ той на тълпата.

— Радвай се, радвай се, Иисусе, Божи сине, Царю Иудейски! — извикалъ найсетне Завулонъ и лицето му се гърчило отъ адска злоба. И като не намѣрилъ вече думи, съ които да

осмива Иисуса, Завулонъ тръгналъ да си отива. Тогава неговиятъ погледъ неволно се срещналъ съ кроткия погледъ на Спасителя и той се спрѣлъ. О, колко кроткъ, обичанъ и милостивъ билъ Божествениятъ погледъ! Той проникналъ дълбоко въ мрачната душа на Завулона, и събудилъ съвѣстта му. Въ мигъ съжаление и срамъ засторенотообладали сърдцето на Завулона. Дълбока скръбъ осѣнила лицето му, очитѣ му се налѣли съ сълзи. Завулонъ се разкалялъ. И напразно се мжчилъ той да задуши разкаянието си, напразно разпалвалъ своята утихнала злоба къмъ Иисуса: въ него заговорилъ високо гласътъ на грѣшната му съвѣстъ.

Голѣма навалица народъ се трупала при кръстоветѣ да види наказанитѣ. Мнозина съжбявали тежката участъ на любимия си Учителъ и плачели: други пъкъ се радвали и казвали:

— Радвай се, Иисусе, Царю Иудейски!

Навалицата дигала голѣмъ шумъ и глъчка, но Завулонъ не чувалъ нищо. Той се боялъ да не срѣщне пакъ погледа на Спа-